

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 września 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf — Niemcy) — IVD GmbH & Co. KG przeciwko Ärztekammer Westfalen-Lippe

(Sprawa C-526/11) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Artykuł 1 ust. 9 akapit drugi lit. c) — Pojęcie podmiotu prawa publicznego — Przesłanka dotycząca finansowania działalności, kontroli zarządzania albo kontroli działalności przez państwo, jednostki samorządu terytorialnego lub inne podmioty prawa publicznego — Izba zawodowa lekarzy — Przewidziane ustawą finansowanie w postaci składek uiszczanych przez członków tej izby — Wysokość składek określona przez zgromadzenie wskazanej izby — Autonomia tej izby w przedmiocie określania zakresu i zasad wykonania jej zadań ustawowych)

(2013/C 325/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IVD GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Ärztekammer Westfalen-Lippe

przy udziale: WWF Druck + Medien GmbH

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberlandesgericht Düsseldorf — Wykładnia art. 1 ust. 9 akapit drugi lit. c) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114) — Pojęcie podmiotu prawa publicznego — Przesłanka finansowania w przeważającej części przez państwo i przesłanka kontroli zarządzania przez państwo — Izba zawodowa, której ustawa zezwala na pobieranie od jej członków składek, których wysokość i przeznaczenie należy określić w regulaminie wymagającym zatwierdzenia przez państwo

Sentencja

Artykuł 1 ust. 9 akapit drugi lit. c) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że podmiot taki jak izba zawodowa prawa publicznego nie spełnia kryterium dotyczącego finansowania w przeważającej części przez władze publiczne, jeżeli podmiot ten jest finansowany w przeważającej mierze z uiszczanych przez jego członków składek, których wysokość jest ustalana i które są pobierane zgodnie z obowiązującą ustawą przez ten

podmiot, w sytuacji gdy ustawa ta nie określa zakresu i zasad działań podejmowanych przez wskazany podmiot przy wypełnianiu powierzonych mu prawem zadań, które mają finansować te składki, ani też nie spełnia on kryterium dotyczącego kontroli zarządzania przez władze publiczne wyłącznie z uwagi na fakt, że decyzja, na mocy której podmiot ten określa wysokość rzeczonych składek, musi być zatwierdzona przez organ nadzoru.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 28.1.2012

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 września 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Niederösterreichische Landes-Landwirtschaftskammer przeciwko Anneliese Kuso

(Sprawa C-614/11) ⁽¹⁾

(Polityka społeczna — Równe traktowanie kobiet i mężczyzn — Dyrektywa 76/207/EWG — Umowa o pracę na czas określony zawarta przed przystąpieniem do Unii Europejskiej — Nadejście końca okresu, na który umowa została zawarta, po akcesji — Przepisy dotyczące zatrudnienia określające jako datę wygaśnięcia umowy ostatni dzień roku, w którym pracownik osiągnął wiek emerytalny — Różnica dotycząca wieku pomiędzy kobietami i mężczyznami)

(2013/C 325/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Niederösterreichische Landes-Landwirtschaftskammer

Strona pozwana: Anneliese Kuso

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 3 ust. 1 lit. a) i c) dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz.U. L 39, s. 40), zmienionej przez dyrektywę 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. (Dz.U. L 269, s. 15) — Umowy o pracę na czas określony zawarte przez podmiot państwa członkowskiego i jego pracowników przed przystąpieniem tego państwa do Unii Europejskiej, określające jako datę wygaśnięcia umowy ostatni dzień roku, w którym pracownik osiągnie wiek 65 lat a pracownica wiek 60 lat

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy, zmienionej przez dyrektywę 2002/73/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r., należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie krajowe, takie jak sporne w postępowaniu głównym, na które składają się przepisy dotyczące zatrudnienia, stanowiące integralną część umowy o pracę zawartej przed przystąpieniem danego państwa członkowskiego do Unii Europejskiej, które przewiduje, że stosunek pracy ustaje z powodu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w zależności od płci pracownika, wprowadza zakazaną przez tę dyrektywę dyskryminację bezpośrednią, jeżeli pracownik osiągnie ten wiek po przystąpieniu tego państwa do Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 80 z 17.3.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 września 2013 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana — Włochy) — Daniele Biasci i in. przeciwko Ministero dell'Interno, Questura di Livorno

(Sprawy połączone C-660/11 i C-8/12) (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Artykuły 43 WE i 49 WE — Gry losowe — Przyjmowanie zakładów — Warunki zezwolenia — Wymóg posiadania zezwolenia wydanego przez policję oraz koncesji — Przepisy krajowe — Minimalne odległości obowiązujące między punktami przyjmowania zakładów — Działalność transgraniczna podobna do działalności objętej koncesją — Zakaz — Wzajemne uznawanie licencji w dziedzinie gier losowych)

(2013/C 325/07)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Strony w postępowaniu głównym

(Sprawa C-660/11)

Strony skarżące: Daniele Biasci, Alessandro Pasquini, Andrea Milianti, Gabriele Maggini, Elena Secenti, Gabriele Livi

Strony pozwane: Ministero dell'Interno, Questura di Livorno

przy udziale: SNAI — Sindacato Nazionale Agenzie Ippiche SpA

(Sprawa C-8/12)

Strony skarżące: Cristian Rainone, Orentino Viviani, Miriam Befani

Strony pozwane: Ministero dell'Interno, Questura di Prato, Questura di Firenze

przy udziale: SNAI — Sindacato Nazionale Agenzie Ippiche SpA, Stanley International Betting Ltd, Stanleybet Malta Ltd.

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana — Swobodny przepływ osób — Swoboda świadczenia usług — Działalność polegająca na przyjmowaniu zakładów — Przepisy krajowe uzależniające wykonywanie tej działalności od otrzymania zezwolenia i licencji bezpieczeństwa publicznego wydawanych przez krajowe organy administracji — Nieuznanie zezwoleń i licencji wydanych przez zagraniczne organy administracji — Zgodność z art. 43 i 49 WE (obecnie art. 49 i 56 TFUE)

Sentencja

- 1) Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te nie stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które nakładają na spółki pragnące wykonywać działalność związaną z grami losowymi obowiązek uzyskania, poza koncesją udzieloną przez państwo na wykonywanie tej działalności, zezwolenia wydanego przez policję i które ograniczają udzielanie takich zezwoleń w szczególności do wnioskodawców posiadających już taką koncesję.
- 2) Artykuły 43 WE i 49 WE, jak również zasady równego traktowania i skuteczności należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie, które z naruszeniem prawa Unii wykluczyło określoną kategorię podmiotów gospodarczych z możliwości uzyskania koncesji na wykonywanie danej działalności gospodarczej i które zmierza do usunięcia tego naruszenia, organizując przetarg na znaczną liczbę nowych koncesji, chroniło pozycję rynkową uzyskaną przez działające już podmioty gospodarcze w szczególności poprzez ustanowienie minimalnych odległości między punktami zakładanymi przez nowych koncesjonariuszy a punktami działających już podmiotów.

Z art. 43 WE i 49 WE, zasady równego traktowania, obowiązku przejrzystości oraz zasady pewności prawa wynika, że warunki i zasady przetargu, takiego jak przetarg będący przedmiotem sporu w sprawach w postępowaniach głównych, a w szczególności przepisy przewidujące wygaśnięcie koncesji wydanych w wyniku takiego przetargu, takie jak postanowienia zawarte w art. 23 ust. 3 projektu umowy pomiędzy niezależnym urzędem ds. monopolii państwowych i podmiotem otrzymującym koncesję w zakresie gier losowych dotyczących wydarzeń innych niż wyścigi konne, powinny być sformułowane w sposób jasny, precyzyjny i jednoznaczny, czego ocena należy do sądu krajowego.

Artykuły 43 WE i 49 WE należy interpretować w ten sposób, że postanowienia te stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które faktycznie uniemożliwiają wykonywanie jakiegokolwiek działalności transgranicznej w sektorze gier, niezależnie od formy, w jakiej działalność ta jest prowadzona, a w szczególności w sytuacji gdy ma miejsce bezpośredni kontakt między konsumentem a podmiotem gospodarczym i gdy pośrednicy przedsiębiorstwa działający na terytorium kraju mogą zostać poddani fizycznej kontroli służącej celom bezpieczeństwa. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy ma to miejsce w przypadku art. 23 ust. 3 wspomnianego projektu umowy.